

можѣ да имѣ избѣгне и да са затвори съ нѣколко души въ Руссе, дѣто Българитѣ пакѣ го забиколи-хъ и въ голѣмо отчаянѣ го докарахъ. Но Александрѣ са смилилѣ отъ молбитѣ на И-ра, и му далѣ свобода да си отиде мирно въ Цариградѣ съ този свѣтъ: «За напредѣ по-умно да стѣпвашѣ. Една година има четири времена и въ единѣ мигѣ голѣмы промѣны ставатѣ въ щастіето.» Тѣй ставѣ мирѣ, който са потвърди и отъ двѣтѣ страни съ бракѣ: дъщерята на Кантакузена, която бѣше 9-годишно момиче, става снаха на Александра, който я зема за 15-годишния си сынѣ Ивана-Шишмана, и свадбата имѣ са свърши въ Адрианополѣ тържественно, въ при-сѣтствіето и на двата двора. — Ный нѣмамы опазена датата на туй важно за Българитѣ събытіе, но го отнасямы между 1346—47, защото има единѣ Хрисовулѣ отъ І. Александра който былѣ даденѣ на село Сергѣвецѣ (единѣ частѣ отъ Търново въ 6856 отъ с. м. или 1348 отъ Христа. А знайно е, че отъ онуй време българскыйтѣ царѣ зель да прилага на титула си: *Самодържецѣ всѣмъ Българомъ и Гръкомъ* ⁽¹⁸⁾)

Отъ тогазѣ наподирѣ Александрѣ не предприемалѣ вече никакъвъ бой съ Византійцитѣ. Ако и да са развалялѣ помежду съ Стефана-Душана, Сръбскый краль, но скоро пакѣ са премирявалѣ, и най по-дирѣ го направи зетѣ, като ку даде сестра си Елена за супруга. — Самѣ си той са женилѣ два пѣтя, и отъ първый бракѣ ималѣ двама сына: Іоанна Страшима и Михаила. Но защото жена му была злона-равна и неможълѣ съ нея да поминува добрѣ, повто-рилѣ та зель една хубавица Еврейка, въ която са

(18) Глед. прѣписѣ отъ този хрисовулѣ, намѣренѣ въ Хелендарскый мѣнастырѣ отъ Св. Діакона Евсгаія и об-народванѣ въ «Бългр. Книжицы отъ 1862 Априлія 7. —